

השרוולים. גם אנחנו נאלצנו להצטמק צם. גיליתי שכמה שאנשים עשירים יותר הם צנועים יותר. בסדרהכל אני אוכלת פעמיים ביום. בכורך דבש, קפה וגבינה לבנה, וארוחה נוספת במשך היום. כשאין לי אורחים, אני מסתפקת בכיצה. אני אוהבת אוכל טוב, אבל פשוט. המאכל האהוב עלי ביותר — לחם וחמאה. אף פעם לא עוזבתי את הטבע, לכן אני גם לא צריכה לחזור אליו. כשאני נתקלת בבציות, אני יוצאת ככובע לגינה ומתחילה לעבוד. אני לא מוכנה להגיד שאף פעם לא אתקשר לגבר. אבל לכל גיל יש הקשר

נדמה לי מיספר 18. הצעתי לקנות אותה. הוריעו לי שהדירה לא למכירה, כי היא מיועדת להימסר, אחרי מותו. לאוניברסיטה. לפני שנתיים הייתי בניו יורק בבית של הקונסול לביא. לאשתו, ו'ן, יש את, ז'ק לוסר, יהלומן מאנגליה. הוא סיפר לי שהוא רכש את הדירה מבניו של גולדמן. כי מיסטר גולדמן דאג שהבית יימסר לבניו, שאף פעם לא היו ציונים. אז החלטתי לבנות לי בית על שטח הבריכה האולימפית. לקחתי כחצי מה מיגרש, שלושה דונם, ובניתי לי במשך שלוש שנים בית, עם בריכת-שחייה קטנה יותר, שלושה חדרי-שנה וכל השאר.

הגברים בחיה במשך שנים היה יגאל ידין (עונב עניבת שרובר (במעיל הלבן). נפטרה אשתו של ידין. גיטה אהבה את ידין.

שלו. היום אני לא מוכנה. עובדה שאין לי זה שאני ישנה לבד. לא אומר שאני לבד. אני לא משועממת עם עצמי. אני מתה על החיים עצמם. המרץ בא לי, כנראה, מהכוררים שאני לוקחת. הכרתי את גדולי העולם. בהשוואה למה שיש בעולם, לנו יש עדיין הטובים ביותר. אני לא בגיניסטיקה. אבל הוא אחרון בדורו. מי זה רגן, ומי זה מונרדייל, לעומתו תאצ'ר עוד לא הגיעה לגדולתה של גולדה. שהיתה מירשעת, אבל אשה גדולה. את הגורר לה שלה ראינו אחרי יום-הכיפורים. אז כולם איבדו את הראש, חוץ ממנה. את ברילב אסור להוכיח בנוכחותי.

לדעתי, לרובן יש יכולת ניתוח אנליטית, ואני ישנה בשקט מאז שהוא שריהביטחון. אני אוהבת את שמיר. את השקט שלו ואת המחשבה אותה הוא מקדיש לפני שהוא עושה משהו.

אני עובדת עם תיאטרון ירושלים. שלחתי מיכתב בשבוע שעבר לחברה שהקים פול גטי, ביקשתי תמיכה של 500 אלף דולר, כדי שהפסטיבל ייערך גם בשנה הבאה. אני יודעת שהשנה אין סיכוי לקבל מהעיריה וממישרד החינוך.

התוכנית הגדולה אותה אני רוצה להגשים, זה להקים את הערוץ השני לטלוויזיה. אני רוצה את המסך. לא כדי לעשות כסף, אלא כדי להשפיע על המוח של האדם. כי הטלוויזיה לקחה היום את מקומו של הספר.

אני רוצה להראות לעם את הדברים היפים שיש פה. כי הפסקנו להיות טורלנטים. אצלנו יש רק שחור ולבן.

שולמית יריב

ארתור רובינשטיין ולני ברנשטיין נתנו רסיטאלים בבית. אני לא חיפשתי אנשים חשובים. אבל אלה שגרלתי איתם, הפכו לחשובי המדינה. **הרומא של בגין.** שנינו, בעלי ואני, בני אותו מזל — אריה. ולפעמים פחדתי שהתקרה בבית תיפול מהמריר בות בנינו. המריבות היו, בדרך כלל, על ציונות. מיילס הפך לציוני יותר ויותר.

כשהכרנו היה גבי בן שבע. מיילס טען שלא צריך לעשות בר-מצווה. אבל היה זה הוא שבכה בזמן הטקס בכית-הכנסת. הוא גם בכה כשגבי נעשה קצין בצה"ל. אני הפכתי את מיילס ליהודי.

ואז הוא החליט לתת לירושלים את המתנה היפה ביותר: את התיאטרון. ששינה את החיים התרבותיים בעיר. פנחס ספיר הציע למיילס לרכוש אדמות בארץ. אבל הוא לא היה מוכן מעולם לקנות דונם שלא יישב עליו. אם היה קונה, הוא היה הופך לביליונר. אך זה לא עניין אותו. עיקר העסקים היו ונשארו בונצואלה — עיסקי ברזל. אבל עם אדמונד (דהירוטשילד) הוא בנה את צינור-הנפט לאילת.

מייד אחרי הנישואין התאהבתי בו. נתתי לו כליכר הרבה, בלי שום אגור כיות. אני מרגישה שלא הייתי יכולה לעשות את זה שנית.

מיילס חלה במחלת-לב וטופל על ידי פרופסור גוטסמן, שמתפל כיום בבגין. חצי שנה לפני שנפטר, אחרי 25 שנות נישואין, הגוף של מיילס היה גמור. הוא שקל 42 קילו. השכל עוד עבר. בצוואתו הוא הוריש את כל רכושו לגבי. הוא נפטר בבית. לא הייתי מוכנה שהוא ישכב יום אחד בבית חולים.

כשנפטר, הריקנות בחיי היתה גדולה מאוד. לא מצאתי לי מקום. עד היום אני עולה פעמיים בשבוע לקיברו. כשנפטר, הרגשתי שאני לא יכולה להתגורר עוד בבית. התרוצצתי בעולם, לא הייתי מסוגלת לגעת בכגרים שלו. את מיכרשתי-השיניים השארתי במקומה. לא הייתי מסוגלת להזיז דבר.

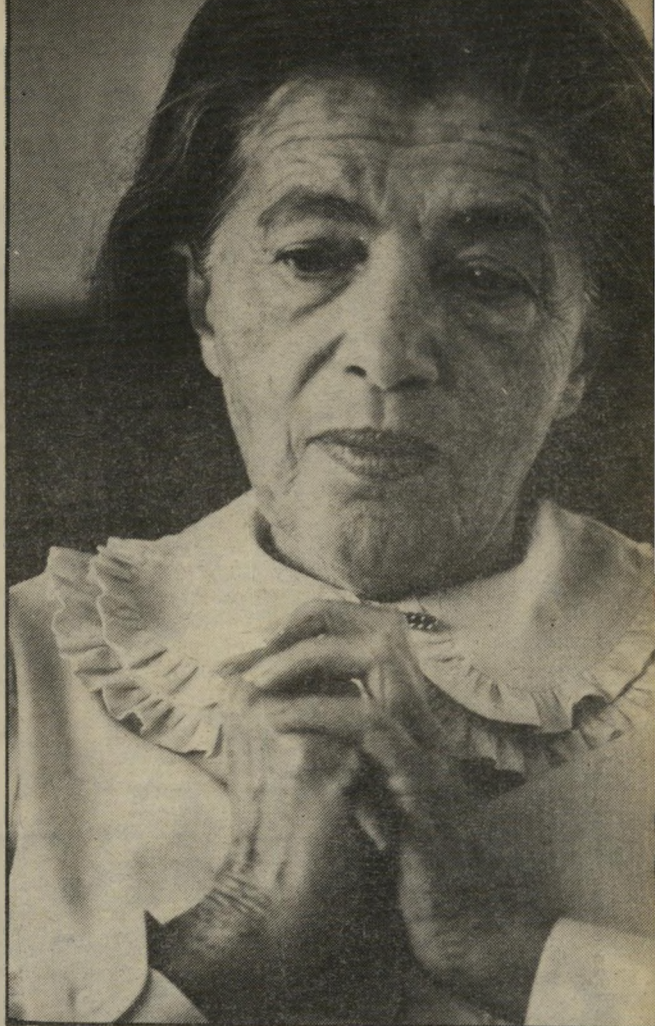
הדירה של גולדמן. שבוע לפני שנפטר נפטרה גם אשתו של יגאל ידין. שאותו אהבתי מאוד. יגאל היה בטוח שנישוא אחרי ששנינו נתאלמן. אבל אני עוד לא הייתי מוכנה.

הבן עם פארה-דיבה גבי (37). בנה של גיטה שרובר. המנהל כיום את עיסקי אביו. הוא איש חוג-הסילון. למעלה עם אלמנת השאה הפרסי, פארה-דיבה.

שינה שקטה עם רבין. יום אחד, לפני שנה, קיבלתי טלפון מבוהל מבני בונצואלה. שם הוא מנהל את העסקים. הוא הוריע לי שהוריעו שם על פיתוח של 40%. הם נכנסו שם לסיכור וחובות של ביליונים. למרות שזאת ארץ עשירה, שיש בה נפט. הם הגיעו למצב כזה שהביאו הכל מחוץ לארץ. אפילו חסה. הנשיא שם הסביר את העניינים בטלוויזיה, והאנשים החלו להפסיד את

החלטתי להפוך את הבית לבית-הארוחה. זה היה לפני שמונה שנים וחצי. אז היה יגאל אלון שריה-חוק. הוא התלהב נורא. אבל סיכום ממש לא קיבלתי במשך שנתיים. המון אנשים באו עם צ'ק פתוח כדי לקנות את הבית. החלטתי למכור את הבית ולתרום את הכסף לתיאטרון ירושלים. התחלתי לחפש לי דירה. ידעתי שנחום גולדמן קיבל מהסוכנות דירה לא נורמאלית ברחוב אהרן-העם.

(המשך מעמוד 29) **אני חושבת שהוא התאהב יותר בכך. הוא רצה את גבי.**

כל הצעת הנישואין נראתה לי ככריחה. הוא המשיך לנרד לי במשך שנה. מה ששיכנע אותי היתה העובדה שהבן היה זקוק לאבא. והוא נורא ביקש שנתחתן. התחתנו ברבנות, בירושלים.

אני לא יכולה לשכוח את האינצידנט שלי עם פולה בן-גוריון. בכל פעם שהייתי באה עם אורחי מישרד החוץ לביתם, היא לא נתנה לי להיכנס. הייתי יוצאת משם עם רמעות בעיניים. כשהייתה אומרת לי, בזילזול, "את תבואי בעור שעתיים, לקחת את האורחים בחזרה!"

מייד לאחר החתונה קיבלתי הודעה מפולה לקינג דיוויד. שבו שהינו, שהיא מחפשת אותי. צילצלתי. והיא אמרה לי, "את כבר לא מצלצלת אליי, כי לא נאה לך עכשיו. כשאת עשירה." הסכרתי לה שגם כשלא היה לי כסף לא צילצלתי אליה. אז היא התחילה להגיד, "נו, נו", ואמרה, "אומרים לי שהוא זקן". אמרתי לה: הוא לא זקן. "טוב", היא המשיכה, "אמרו לי שהוא חולני". הסכרתי לה בסבלנות שהוא לא חולני. "גו, אז מה לא בסדר איתו? אני לא מבינה", היא אמרה, "מה הוא התחתן למצוא אשה יפה יותר?"

חורות-כספים לטרי. מייד אחרי החתונה אימץ מיילס את גבי.

נסעתי איתו לאמריקה ולונצואלה. היה לו שם בית יפה מאוד בקרקאס, אך העושר שם שיגע אותי.

למרות העובדה שמיילס היה מבוגר ממני 20 שנה, בנישמתו הוא היה צעיר ממני. הוא היה ג'נטלמן. מייד אחרי הנישואין הוא לקח אותי לסיכוב להוט קוטייר. בתי-האופנה של תפירת העלית של פאריס. הוא קנה לי שם תלבושות שמעולם לא לבשתי אותן לאחר מכן. הוא כליכר נהנה מהעניין, שלפעמים חשבתי שהוא נהנה עוד יותר לראות את הדוגמניות היפהפיות. אני הייתי נורא ביישנית. איך להחזיק סכין ידעתי, ואיך לערוך שול-חן למרתי בבית. אך הרגשתי הרגשה איזומה שאני מבזות על שימלה סכום שאנשים חיים ממנו שנה שלמה.